

Obeť materstva. Dve prapôvodné ženy

Michael J. Rayes

21. januára 2021 ✚ **Spoločnosť**

Slzavé údolie je niekedy tak široké, že sa nám zdá, že ani nemá konca. Napriek tomu, keď príde na utrpenie a obeť, dokonca aj na to, čo považujeme za neznesiteľné (napríklad smrť), nesmieme zabúdať, že radosť a pokoj pochádzajú z Božej vôle.

„*Kolko váži?*“ zašepkala Karisa Bugalová z posledných síl. Bezmocne pozorovala, ako jej lekár nesie ukázať dieťaťko, zatiaľ čo ju zdravotníci odvážali na jednotku intenzívnej starostlivosti.

Pani Bugalová vedela, že bude musieť obetovať vlastný život, aby v ten chladný novembrový deň zachránila svojho syna. Lekári jej to pri vyšetrení otvorene povedali a postavili tak mladý pár pred neutešenú voľbu.

Pani Bugalová sa rozhodla pre rizikový pôrod, po ktorom za krátky čas zomrela a zanechala po sebe manžela, malé dieťa a zdravé novorodeniatko.

Súčasťou materstva je rodenie a výchova detí. To ale vyžaduje obeť, občas až nepochopiteľne veľké. Ako môžeme pochopiť zmysel obetí, ktoré sú naostatok podriadením sa Božej vôli, keď chceme, aby bolo všetko po našom?

Hlboký význam obete

My rodičia sa občas nechávame uniesť zázrakmi modernej medicíny a techniky. Darí sa nám skvele pri podmaňovaní si zeme a vláde nad ňou (Gn 1, 28), ale naše najvnútornejšie túžby sa nezriedka na toto panovanie upínajú. Často sa vzpierame, keď sa musíme zmieriť s okolnosťami, pretože chceme mať všetko vo svojich rukách. Toto napätie medzi panovaním nad vecami a odovzdaním sa nachádzame o i. pri obetiach spojených s materstvom.

Je tu množstvo všedných obetí či každodenných ťažkostí, ktoré súvisia so životom katolíckej manželky a matky. Už tie môžu byť ťažko znesiteľné. Ale je tu ešte ďalší druh, ktorý vyžaduje obeť samotného života matky, ako tomu bolo v prípade Karisy Bugalovej. Nemôže s tým moderná medicína niečo urobiť? Či ženy vo vyspelom svete stále umierajú pri pôrodoch. Nie je to s našou modernou liečbou a prístrojmi už vecou minulosti?

Napriek všetkému k tomu dochádza. Moderná liečba nedokázala zachrániť pani Bugalovú. K ďalšiemu prípadu došlo nedávno v Taliansku, keď sa žena rozhodla nechať žiť dieťa, hoci vedela, že to bude znamenať jej smrť. V novinách sa tiež písalo o istej žene v Británii, ktorá zomrela pri pôrode kvôli infekcii. A na juhozápade Spojených štátov zomrela pri pôrode žena s vysokým krvným tlakom.

Hrôza takýchto udalostí vyplýva z toho, že sa tak priečia nášmu chápaniu dobra. Deti by nemali umierať. Mladé mamičky by nemali umierať. Zúfalo lipneme na živote, prinajmenšom na živote, ktorý môžeme merať z pohľadu „kvality“ a „produktivity“. Dedičný hriech je ale tým, čím je. Vidíme jeho následky všade okolo nás. Ruže majú trne. Ľudia sú chorí. Dochádza k úmrtiam, dokonca aj v súvislosti so zázrakom počatia a

vývoja ľudskej bytosti.

Môžeme hovoriť o odovzdaní sa Božej vôli, ale občas je potrebné ukázať to na hraničných prípadoch.

Materská láska je v mnohých ohľadoch obetavá. Keď sa od nej požaduje život, uskutočňuje to tak, že „*nik nemá väčšej lásky, ako má ten, kto dáva svoj život*“. (Ján 15, 13) Keď žena privádza dieťa na svet, tak my muži nemôžeme na revanš v podstate nič porovnateľné ponúknuť.

Stojíme bezmocne a zadržujeme dych, zatiaľ čo naše ženy odovzdávajú všetko, aby priviedli na svet naše deti. Ako to povedal Dr. Andrew Childs na konferencii vo Phoenixe: „*Ženy nám dávajú ľudí. My muži dávame našim ženám hriankovače.*“

Obet matiek pri pôrode ukazuje správne konanie a odovzdanie, pokiaľ ide o dodržiavanie prirodzeného zákona. Nikdy nie je mravne dovolené dopustiť sa zločinu proti nevinnému životu, aby sme dosiahli nejaké dobro. Katolícki rodičia, ktorí nasledujú Božiu vôľu, si môžu byť naopak istí, že činia správnu vec.

„*S tým, ako sa modlitbou približuješ k pravde, sa nevyhnutne stále viac a viac ponášaš na skutočný vzor svojho ja, ako sa nachádza v Božej mysli. A to znamená, že nech pociťuješ čokoľvek, tvoj život sa uberá správnym smerom.*“ (Dom Hubert van Zeller OSB, *Holliness for Housewives*)

Neexistuje ľahká odpoveď na obete, ktoré musia matky občas prinášať. Slzavé údolie je niekedy tak široké, že sa nám zdá, že ani nemá konca. Napriek tomu, keď príde na utrpenie a obete, dokonca aj na to, čo považujeme za neznesiteľné (napríklad smrť), nesmieme zabúdať, že radosť a pokoj pochádzajú z napĺňania Božej vôle. Vo veľkých obetiach materstva je radosť, hoci je tu prítomné aj utrpenie.

Zdroj: wikimedia commons

Dať utrpeniu zmysel

Nie je možné poprieť skutočnú, veľkú bolesť spôsobenú súžením, spojeným najmä so smrťou matky alebo smrťou či utrpením dieťaťa. To sú okamžiky, keď je treba vrátiť sa ku základom katolíckeho katechizmu. Kto ťa stvoril? Prečo? Čo je to dedičný hriech? Čo musíme robiť, aby sme dosiahli nebeskú blaženosť? To sú otázky, na ktoré sme povinní poznať odpovede, aby sme tvárou v tvár ťažkej strate alebo nespravodlivosti nezakopli.

Katolícki rodičia môžu potešiť svoje srdcia neochvejnou istotou, že Boh nie je pôvodcom smrti a utrpenia. Tieto veci sú výsledkom prvotného hriechu, ktorý otriasol celým svetom. Boh nás stvoril z lásky, ktorá sa prejavuje aj tým, že nás obdaril slobodnou vôľou, pričom dočasne trpí hrozivý reťazec udalostí prameniacy z našich zlých rozhodnutí. Boh to znáša, aby sa mohol tešiť láskou vychádzajúcou z našej slobodnej voľby. Pokiaľ je láska skutočnou voľbou človeka, potom nutne musíme mať aj možnosť lásku si nezvoliť. To dokazuje padlý prirodzený poriadok vecí: smrť, utrpenie, sebeckosť, zločin, neresti všetkých druhov, choroby a pod.

Boh nám nikdy nesľuboval blaženosť v tomto živote. Máme vytrvalo kráčať slzavým údolím, údolím smútku, radosti, potešení, rastu, utrpenia a únavy, údolím skúseností celého ľudstva túžiaceho po Bohu. Pokiaľ si vyberieme inú cestu, sv. Alfonz z Liguori píše:

„Ach, aký to trest, ak ponechá Boh hriešnika v náručí jeho hriechov a zdanlivo ich už nepočíta! (...) Nebohý hriešnik, ktorému sa darí v tomto živote! Je to znak toho, že Boh vyčkáva, aby z neho spravil obeť svojej spravodlivosti na večnosti.“ (Príprava na smrť)

Matky a otcovia môžu čerpať útechu a povzbudenie vo vedomí, že pokiaľ nasledujú Boha a prirodzený poriadok a ich pohnútkou je láska k Bohu, potom aj on na nich čaká v nebi. A plodom tohto vedomia je pokoj. Plodom odovzdania sa do Božích rúk je pokoj napriek smútku, ktorý môžeme prežívať. Boh vidí naše utrpenie a chce, aby sme mu ho obetovali.

Niekedy by sa mohlo zdať, že je ľahšie vydať sa v jednej prevelkej obeti. Ale nie, namiesto toho musíte ísť s deťmi na nákup do samoobsluhy a strpieť zvedavé pohľady okolia. Alebo máte príbuzných, ktorí vám neustále dávajú pobúrenie najavo, že už tých detí máte predsa až až. To sú obeť, pokiaľ, aby sme ustúpili, malé obeť, ktoré je treba z lásky k Bohu vytrpieť. Ide o každodenné duchovné mučenie. Ako napísal Mons. Fulton Sheen v roku 1957:

„Je dobre známe, že ženy sú schopné ďaleko vytrvavejších obetí ako muž; muž dokáže byť hrdinom v okamžiku krízy a potom opäť sklúzne do priemernosti. Chýba mu mravná vytrvalosť, vďaka ktorej žena prejavuje hrdinstvá roky, mesiace, dni či dokonca sekundy svojho života, kedy neustála monotónnosť ich povinností unavuje ducha... Nielen jej myseľ, ale aj telo sa musí podieľať na Kalvárii materstva.“ (Way to Happiness)

Dve prapôvodné ženy

Porovnajme dve ženy, ktoré sú vodkyňami ľudstva: Evu a Pannu Máriu. Eva dala úplne voľný priechod svojej zvedavosti a ženskej pýche. Nazrela na plod, pristúpila k nemu, pohrávala sa s myšlienkou, že ho zje, a potom sama usúdila, že jej prísluší poznanie a moc zo zakázaného plodu. Nedôverovala Bohu a nedôverovala ani svojmu manželovi, skôr ho naviedla k tomu, aby si vzal tiež. Adam nesie plnú zodpovednosť za svoj čin, avšak nekonal sám od seba.

Panna Mária naproti tomu udržiavala v sebe neustále bezvýhradnú dôveru k Bohu a podriaďovala sa jeho vôli, pričom vždy volila väčšie dobro. Nedbala na zdanlivo rozumné námietky okolia, či už to boli príbuzní, veľkňazi alebo ktokoľvek iný. Spása presahuje ľudský rozum. Obrátila sa na svojho Syna, ktorý čakal na jej nabádanie, aby začal svoje verejné pôsobenie v Káne Galilejskej. Pán Ježiš vykonal dielo vykúpenia svojou vlastnou božskou mocou, ale urobil to spolu s Pannou Máriou ako spoluvykupiteľkou. Tak ako on je novým

Adamom, je ona novou Evou.

Dnes matky stoja pred dynamickou voľbou, či si majú robiť, čo chcú alebo sa majú podriaďiť Bohu a svojim manželom. Toto rozhodnutie je treba každodenne obnovovať, niekedy takmer každým okamžikom. Ide o cieľavedomú voľbu. Nie sme Anjeli s bezprostrednými schopnosťami poznania, ktorým stačil jeden pohľad, aby si zvolili nebo alebo peklo. Sme ľudské bytosti obmedzované fyzickými telami a preto potrebujeme ďaleko viac príležitostí, aby sme pokračovali v žití lásky.

Toto ľudské praktizovanie lásky sa u ženy prejavuje jej každodennou podriadenosťou manželovi, Bohu a dokonca zmierením sa s okolnosťami. Jej útechou je radostné srdce a pokoj vyplývajúci z vedomia, že robí všetko pre to, aby posvätila svoju dušu a pomohla svojej rodine do neba.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/obet-materstva-dve-prapovodne-zeny/>